

Rana inimilor noastre

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Sunt ca o scoică dusă la-ntâmplare
De valuri reci ce mă ating pe rană
Și nu ajung pe țărm deși din mare
Poseidon călușilor pomană

La fiecare răsărit le lasă
Pe poarta dintre lumi din alge moarte
S-ajung la tine, însă nu le pasă
Că marea ne unește și desparte.

Lasă-ți în valuri trupul de sirenă
Să simți în apa mării cum vibrează
De dorul tău a inimii catenă
Din asfințitul trist pân' la amiază.

- Melancolia mării sfâșiate
De țipătul care-i despică valul
O porți în ochi și țărmurile toate
N-au niciun rost... Hai, pune șei pe calul

Ce-n-asfinșit și-ascute pe jărat
Potcoavele de-argint, îndeamnă luna
Să-ți lumineze calea înspre atic
Dacă ți-e dor. Acum și-ntotdeauna

Sunt noțiuni ce definesc neșansa
De-a fi doi poli opuși într-o penumbră,
Ne măsurăm emoția cu ansa
Și unul celuilalt ne suntem umbră.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif